

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobce: R. H.,
bytem S. c., Z.-B.,
proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti
osob zúčastněných na řízení: 1) J. B.,
bytem Š., P.,
2) Ing. R. P.,
bytem S. c., Z.-B.,
zastoupen Mgr. Ivanem Chytilém, advokátem,
se sídlem Maiselova 15, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. 161187/2015/KUSK, sp. zn. SZ 130729/2015/KUSK REG/K,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 25. 2. 2016, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Městského úřadu Klecany (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 7. 2015, č. j. 3065/2015, sp. zn. 1427/St/2013 (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobce o dodatečném povolení nástavby, přístavby a stavební úpravy rekreační chaty ev. č. X stojící na pozemku p. č. X (dále též jen „pozemek žalobce“) v katastrálním území B. (stejně jako všechny nemovité věci dále uváděné v tomto rozsudku) ve Z..

2. Žalobce v žalobě obsáhle popisuje historii stavby své rekreační chaty (včetně požáru v roce 2005 a následné rekonstrukce), spory se sousedy [včetně osoby zúčastněné na řízení 2)] a průběh správního řízení, k němuž má celou řadu výtek. Soud v žalobě identifikoval následující žalobní body:
3. Žalobce uvádí, že se na jeho pozemku nachází pouze stavby, jejichž umísťování v plochách určených pro stavby pro rodinnou rekreaci územní plán Zdib připouští (chaty, garáže, objekty údržby a objekty pro uložení zahradnických potřeb, skleníky, technická vybavenost). Současně územní plán stanoví koeficient zastavěnosti, podle něhož nesmí součet zastavěných ploch všech staveb překročit 15 % z celkové výměry pozemku, do čehož se nepočítají zpevněné plochy. Žalobce má za to, že míra zastavěnosti jeho pozemku nepřesahuje maximální povolenou míru. Správní orgán I. stupně však zastavěnou plochu staveb na jeho pozemku vypočetl chybně, a proto dospěl k nesprávnému závěru, že je zastavěn z 19,98 % (z toho 15,34 % připadá na chatu a 4,64 % na ostatní stavby), a tudíž nelze přístavbu rekreační chaty povolit. Správní orgán I. stupně totiž posuzoval zastavěné plochy podle výkresů 3, 3*, 4 a 4*, které jsou součástí projektové dokumentace pro dodatečné povolení stavby vypracované Ing. J. S., z nichž však není patrný průmět vnějšího líce obvodových konstrukcí. Správní orgán I. stupně tedy započítal i plochu střechy i s převisy a balkony, které se však podle § 2 odst. 7 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 14. 4. 2016 (dále jen „stavební zákon“), do zastavěné plochy nezapočítávají. U střední části chaty vyšel správní orgán I. stupně chybně z pravoúhlého průmětu střešní konstrukce, přestože se jedná o poloodkrytou stavbu ve smyslu § 2 odst. 7 stavebního zákona, a bylo tedy na místě vyjít z obalových čar vedených vnějšími líci svislých konstrukcí do vodorovné roviny.
4. Žalobce dále upozorňuje, že ve výkresu „*Plochy dle skutečnosti, k. ú. B., zastavěnost k 13. 1. 2015*“ vyhotoveném úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. M. Ř. (vyhotoveném na objednávku žalobce) byly zaměřeny jen ty stavby, z nichž se zastavěnost pozemku počítá. Oproti tomu v „*Zaměření skutečného stavu pro výpočet zastavěných ploch*“ vyhotoveném projektantem P. S., DiS., a ověřeném úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. P. F. (vyhotoveném na objednávku správního orgánu I. stupně) jsou zahrnuty objekty, které stavbami vůbec nejsou (přístřešek, terasa, schody, vodovod, přístřešek na uhlí apod.). Že se do zastavěné plochy má započítávat jen chata a kůlna, potvrdili i projektanti Ing. J. S. a Ing. arch. A. J., soudní znalec Ing. J. K., CSc., a Mgr. D. R. z České komory architektů.
5. Správní orgán I. stupně také špatně vypočetl plochu spojovacího krčku (podle zaměření provedeného projektantem S. označen číslem 8) a betonové zdi (označené číslem 7). Ačkoli podle zaměření provedeného projektantem S. je zastavěná plocha betonové zdi 0,76 m² a spojovacího krčku 2,98 m², správní orgán I. stupně se mylně domnívá, že výpočet má zahrnovat i plochu střechy střední části chaty.
6. Dále správní orgán I. stupně pochybil v hodnocení povahy malé kůlny na náradí z jednoduchých prken bez izolace přiléhající k východní straně původního objektu (v

pravé části atria – dvorku). Ing. Ř. při zaměření ploch tuto kůlnu vůbec do zastavěné plochy nezapočítal, jelikož to není budova. Projektant S. tuto kůlnu do zastavěné plochy nezapočítal, protože si jí nevšiml. Když tedy Ing. Ř. ve svém zaměření odečítá odbouraných 18 m² ze západního křídla chaty, výchozí zastavěná plocha již plochu kůlny nezahrnuje. Správní orgán I. stupně vycházejíc z měření projektanta S. odečítá ubouranou plochu od zastavěné plochy, v níž je plocha kůlny zahrnuta, a dochází proto k mylným závěrům (např. že projektová dokumentace vypracovaná Ing. S. nesouhlasí s výkresem vypracovaným projektantem S.).

7. Dále žalobce namítá, že v zaměření provedeném projektantem S. je špatně zaměřena plocha kůlny. Projektant S. totiž mylně vycházel z šířky jejího vstupního portálu, avšak ve skutečnosti je kůlna v celé své délce užší, než její vstupní portál.
8. Žalobce dále namítá, že podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může v řízení uplatnit námitky jen ten jeho účastník, jehož vlastnická práva jsou přímo dotčena. To však není případ osoby zúčastněné na řízení, neboť ta vlastní pozemek na východní straně pozemku žalobce, zatímco veškerá výstavba se odehrává na jeho západní straně.
9. Dále žalobce namítá, že stavební úřad byl od června 2014 do července 2015 nečinný, přestože byl žalovaným dvakrát vyzván, aby ve věci rozhodl; přitom to jediné, co v tomto období učinil, bylo vypočtení míry zastavěnosti pozemku.
10. Konečně žalobce podotýká, že mu správní orgán I. stupně opakovaně doručuje na adresu, na které se již mnoho let nezdržuje, přestože byl žalobcem opakovaně upozorněn na to, že jeho trvalá adresa je shodná s adresou uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku. V důsledku doručování na adresu, kde žalobce už delší čas nebydlí, se mu podstatně zkracuje doba pro reakci na výzvy správních orgánů.
11. Žalobce navrhuje nejen zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nýbrž také to, aby soud předmětnou stavbu rozsudkem dodatečně povolil, neboť další řízení před správním orgánem I. stupně by se jistě opět významně protáhlo.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení a uvedl, že se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, založenými na projektové dokumentaci předložené žalobcem a na zaměření skutečného stavu provedeného projektantem S.. Ostatní posudky či dokumentace předložené žalobcem správní orgán I. stupně správně odmítl, neboť k nim z různých důvodů nebylo možno přihlédnout. Žalovaný konečně poznamenává, že napadené rozhodnutí bylo změněno opravným rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, kterým správní orgán I. stupně opravil chybnou adresu trvalého bydliště žalobce na adresu uvedenou v záhlaví rozsudku a chybně uvedené evidenční číslo žalobcovy chaty. Navrhuje zamítnutí žaloby.
13. Žalobce v replice opakuje, že správní orgány počítají zastavěnou plochu na pozemku chybně a ignorují závěry řady projektantů obsažené v posudcích a výkresech předložených žalobcem.
14. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve svém vyjádření ze dne 19. 10. 2016 neuvedla žádnou pro věc významnou okolnost. Osoba zúčastněná na řízení 2) (soused žalobce vlastníci pozemek přiléhající k východní straně pozemku žalobce) ve svém vyjádření konstatovala, že žalobce stále uplatňuje tytéž námitky, které však již byly všechny vypořádány v odůvodnění prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí, a to způsobem, s nímž se osoba zúčastněná na řízení zcela ztotožňuje. Upozorňuje na to, že bylo přesvědčivě vysvětleno, z jakých

důvodů nelze přihlídnout k listinám předloženým žalobcem, a že bylo prokázáno, že žalobce o třetinu překročil maximální míru zastavěnosti pozemku. Navrhuje zamítnutí žaloby.

15. Žalobce v dalším podání ze dne 12. 12. 2016 soudu sdělil, že opravné usnesení vydané správním orgánem I. stupně dne 23. 3. 2016 bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 8. 2016 z důvodu, že v případě opravy chyby ve výroku je třeba opravu provést opravným rozhodnutím. Rovněž rozhodnutí o odstranění stavby vydané správním orgánem I. stupně dne 9. 3. 2016 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 9. 2016 zrušeno, a to pro opakované doručování písemností na chybnou adresu žalobce, jež mohla zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
16. V dalším podání ze dne 16. 1. 2017 žalobce rekapituloval další vývoj v řízení o odstranění stavby.
17. Osoba zúčastněná na řízení v dalším svém vyjádření ze dne 7. 2. 2017 zopakovala, že navrhuje zamítnutí žaloby.
18. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Správní orgán I. stupně při výkonu stavebního dozoru zjistil, že žalobce provádí dostavbu, přístavbu a nástavbu své rekreační chaty bez příslušného povolení. Proto dne 3. 11. 2010 zahájil řízení o odstranění stavby. Dne 19. 1. 2012 požádal žalobce o dodatečné povolení stavby a správní orgán I. stupně v souladu s § 129 odst. 3 stavebního zákona řízení o odstranění stavby přerušil a dne 25. 4. 2013 zahájil řízení o jejím dodatečném povolení. Dne 15. 5. 2013 se konalo místní šetření, během kterého správní orgán I. stupně pořídil náčrtek situace na pozemku žalobce. Shledal, že chata sestává ze dvou částí spojených propojovací chodbou, dále na pozemku stojí kolna, k ní přistavěný přístřešek na uhlí a za chatou je instalováno tepelné čerpadlo. Žalobce předložil souhlas ke stavbě kolny, ostatní stavby byly postaveny bez povolení. Správní orgán I. stupně při tomto místním šetření ústně vyzval žalobce k doložení dokladů nezbytných pro dodatečné povolení stavby (doklad o vlastnictví, projektovou dokumentaci, plán kontrolních prohlídek a závazná stanoviska hasičského záchranného sboru a odboru životního prostředí). Dne 10. 6. 2013 jej opětovně vyzval k doložení těchto listin a nadto k tomu, aby prokázal soulad stavby s územním plánem Zdib, a řízení přerušil. Podáním ze dne 7. 8. 2013 požádal žalobce o prodloužení lhůty k doložení požadovaných listin a správní orgán I. stupně usnesením ze dne 3. 10. 2013 žádosti vyhověl. Dne 30. 10. 2013 předložil žalobce projektovou dokumentaci vypracovanou Ing. J. S. (ve spolupráci s Ing. A. J.), dokumentaci skutečného stavu stavby vypracovanou Ing. M. Z. pod vedením Mg. A. M. T., kopii katastrální mapy, souhlasné stanovisko Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, odboru životního prostředí, ze dne 5. 8. 2013 (vyjadřující se k dokumentaci skutečného stavu vypracované Ing. T.), souhlasné stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, územního odboru Mladá Boleslav (vyjadřující se k dokumentaci skutečného stavu vypracované Ing. T.), ze dne 18. 9. 2013, výpis z katastru nemovitostí a prohlášení paní K. H. ze dne 29. 10. 2013 o tom, že bude provádět na stavbě stavební dozor. Dne 31. 10. 2013 doložil žalobce dodatek k projektové dokumentaci, s vyznačením nepovolených částí chaty a konstrukcí, které budou ubourány. Týž den poučil správní orgán I. stupně účastníky o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Toho využila osoba zúčastněná na řízení 2), která v podání ze dne 20. 11. 2013 upozornila na to, že stanovisko Hasičského záchranného sboru a stanovisko odboru životního prostředí se vyjadřují k dokumentaci skutečného stavu

vypracované Ing. T., nikoli k projektové dokumentaci vypracované Ing. S., a jsou proto pro účely dodatečného povolení stavby nepoužitelné.

19. Dne 15. 1. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žádost žalobce zamítl. Důvody pro zamítnutí žádosti byly následující: skutečnost, že žalobce podal některé podklady až po stanovené lhůtě, zastavěná plocha pozemku při započtení ostatních staveb patrně přesáhla 15 %; stanovisko Hasičského záchranného sboru se nevyjadřovalo ke stavbě dodatečně povolované, nýbrž jako by se jednalo o stavbu novou (dotčené orgány se nevyjadřovaly k projektové dokumentaci); ve výkresové dokumentaci není zřetelné, že podlaží označené jako 1.PP se z větší části nachází nad úrovní terénu a není tedy v souladu s územním plánem Zdib; projekt neobsahuje veškeré stavby na pozemku žalobce; nedošlo k zaměření skutečného stavu objektu, takže nelze zastavěnou plochu pozemku spolehlivě zjistit; z projektové dokumentace není jasné, které části stavby jsou povolené a které dodatečně povolované, a předložená dokumentace není kompletní (nezohledňuje, že k nepovoleným změnám došlo též na východním křídle stavby). Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání odmítl důvody rozhodnutí a uvedl, že z objektů umístěných na pozemku (mimo chatu) je ze své povahy stavbou pouze kůlna, jež byla v minulosti povolena; ostatní objekty nejsou stavbami a do celkové míry zastavěnosti pozemku se nezapočítávají. Dále nesouhlasí s tím, že 1.PP by nebylo pod úrovní terénu. Žalobce poté předložil nové souhlasné stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, územního odboru Mladá Boleslav, ze dne 24. 1. 2014 a souhlasné stanovisko Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, odboru životního prostředí, ze dne 3. 2. 2014, které se vyjadřují k projektové dokumentaci vypracované Ing. S.. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 6. 2014 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, protože správní orgán I. stupně odmítl údaje uvedené v projektové dokumentaci vypracované autorizovaným inženýrem Ing. S. (např. jde-li o překročení maximální povolené míry zastavěnosti), aniž by svá tvrzení doložil.
20. Dne 3. 12. 2014 žalovaný k podnětu žalobce vyzval správní orgán I. stupně, aby ve věci rozhodl do 30 dnů od doručení přípisu. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení a na 29. 1. 2015 svolal ústní jednání spojené s místním šetřením a geodetickým zaměřením všech staveb na pozemku žalobce. Zaměření skutečného stavu pro výpočet zastavěných ploch provedl projektant P. S. a ověřil je Ing. P. F., úředně oprávněný zeměměřický inženýr. Žalobce správnímu orgánu předložil výkres „*Plochy dle skutečnosti, k. ú. B., zastavěnost k 13. 1. 2015*“ vyhotovený úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. M. Ř. a „*Posudek o charakteru podlaží v objektu č. ev. X na pozemcích č. parc. X a X v kat. ú. B., obec Z., okres Praha – východ*“ vypracovaný Ing. J. K., podle kterého má chata žalobce 3 podlaží (podzemí, přízemí a podkroví). Dne 10. 3. 2015 se konala prohlídka v místě stavby, při které správní orgán I. stupně pořídil fotografie objektů na pozemku žalobce a prověřil, které části je třeba pokládat za stavby (započítat je do zastavěné plochy). Součástí spisu je také schéma stavby (jedná se o kopii výkresu č. 3 z projektové dokumentace vyhotovené Ing. S., znázorňující půdorys 1.NP) s barevným značením, která objasňuje úvahy správního orgánu I. stupně při výpočtu zastavěné plochy. Dne 29. 6. 2015 žalovaný opětovně přikázal správnímu orgánu I. stupně vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od doručení přípisu.
21. Druhou lhůtu stanovenou žalovaným správní orgán I. stupně dodržel a usnesením ze dne 15. 7. 2015 řízení o žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce ve stanovené době neodstranil vady žádosti. V odůvodnění správní orgán I. stupně

shrnutí, že vycházel ze zaměření skutečného stavu provedeného projektantem S., projektové dokumentace vypracované Ing. S. a místního šetření. Výpočtem dospěl k závěru, že stavba chaty předložená k dodatečnému povolení bude (po odečtení částí, které mají být zbourány) zabírat 125,8 m², tedy 15,34 % pozemku. Spolu s doplňkovými stavbami, které zabírají 4,64 % pozemku, činí zastavěnost pozemku 19,98 %, což je v rozporu s územním plánem Zdib. Žalobce předložil zaměření skutečného stavu od Ing. Ř. (správní orgán I. stupně uvádí Ing. Š., patrně jde o zaměstnance či spolupracovníka Ing. Ř., který skutečné zaměření provedl, pod výkresem je podepsán pouze Ing. Ř.; Ing. Š. byl přítomen i na místním šetření dne 10. 3. 2015 – pozn. soudu), které však neodpovídá skutečnosti, nezahrnuje všechny stavby umístěné na pozemku a nekoresponduje s projektovou dokumentací zpracovanou Ing. S.. Ani posudek Ing. K. nelze použít, neboť ten vychází ze situačního výkresu č. 1 projektové dokumentace, který je však v rozporu se skutečností (nezapočítává průměty předsazených konstrukcí v 2.NP, konstrukci terasy ani v zastřešené části terasy průmět střešní konstrukce) a s § 2 odst. 7 stavebního zákona. Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal a uvedl, že správní orgán I. stupně neprokázal, že by byla překročena maximální přípustná míra zastavěnosti pozemku a nejvyšší přípustný počet podlaží. Správní orgán I. stupně dostatečně nezdůvodnil, proč odmítl posudky předložené žalobcem. Předsazené konstrukce v 2.NP (balkony a přesahy střech), ani průmět zastřešené terasy, ani „terasy“ v přízemí (která ve skutečnosti není terasou, nýbrž balkonem) se do zastavěné plochy nepočítají. Žalobce má na základě projektové dokumentace vypracované Ing. S. a posudku Ing. K. za to, že jediné budovy, které se započítávají do zastavěné plochy, jsou chata (104 m²) a kůlna (19 m²), které dohromady zabírají 123 m², což představuje 15 % z plochy pozemku o celkové výměře 820 m². Dodatečné povolení stavby tedy v rozporu s územním plánem Z. není.

22. Dne 25. 11. 2015 doručil žalobce žalovanému stanovisko České komory architektů vypracované Mgr. D. R., která k žádosti žalobce posoudila míru zastavěnosti pozemku žalobce a uvedla, že podle zákresu provedeného projektantem S., z něhož vycházel správní orgán I. stupně, se nachází na pozemku 13 objektů. Definici stavby z hlediska § 2 odst. 3 stavebního zákona však odpovídá pouze chata a kůlna. Ostatní objekty stavbami nejsou, jak je vidět z leteckých snímků. Správní orgán I. stupně tedy pochybil tím, že započítal do zastavěné plochy pozemku i jiné objekty, a rovněž tím, že nezohlednil, že podle projektu má být část stavby ubourána (tu je třeba odečíst, nikoli pouze přičíst to, co má být přistavěno).
23. Dne 14. 12. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil. Po stručné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s postupem správního orgánu I. stupně, který zpochybnil posudky obsahující výpočet zastavěnosti pozemku předložené žalobcem a nechal provést skutečné zaměření všech staveb na pozemku ověřené Ing. F., kterým bylo zaměřeno 13 objektů představujících 27,96 % zastavěné plochy pozemku. Správní orgán I. stupně poté na základě projektové dokumentace vypočetl zastavěnou plochu chaty (bez částí, jež mají být ubourány) a doplňkových staveb a dospěl k celkové zastavěné ploše 19,98 %, čímž prokázal, že byl překročen regulativ maximální přípustné míry zastavěnosti. Žalovaný se také zabýval doklady předloženými žalobcem, o nichž uvedl, že Ing. J. K. vycházel z projektové dokumentace vypracované Ing. S., avšak jím zjištěná plocha chaty (po ubourání) nekoresponduje s ubouráním předvídaným projektovou dokumentací. Výpočet zastavěnosti provedený Ing. Ř. sestává pouze ze tří údajů (výměra chaty, výměra ubourané části chaty a výměra kůlny), aniž by bylo jasné, jak k těmto hodnotám dospěl.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

Jde-li o vyjádření Mgr. R. k zastavěnosti pozemku, žalovaný je odmítl, neboť ačkoli se v něm uvádí, že vychází z definice stavby obsažené v § 2 odst. 3 stavebního zákona a z metodické pomůcky Ministerstva pro místní rozvoj, poté pouze na základě ortofotomapy v katastru nemovitostí a leteckých snímků dochází k závěru, že se na pozemku nachází pouze dvě stavby (chata a kůlna). Žalovaný uzavřel, že je třeba vycházet z definice stavby v § 2 odst. 3 stavebního zákona. Nespecifikované nepřesnosti, které žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí shledal, nemohou způsobit jeho nezákonnost.

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť ani jeden z účastníků nevyjádřil na výzvu soudu nesouhlas s tímto postupem.
25. Soud pokládá za vhodné se nejprve vyjádřit k požadavku žalobce, aby nejen zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí, nýbrž také aby sám žalobci stavbu dodatečně povolil. Posledně uvedenému požadavku by soud nemohl ani v případě úspěchu žalobce vyhovět, neboť to zákon nedovoluje. Soud rozhodující ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může napadené rozhodnutí pouze zrušit (§ 76 odst. 1 s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení, případně současně zrušit i rozhodnutí, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), nebo žalobu zamítnout, není-li důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud zásadně nemůže napadené rozhodnutí měnit nebo ve věci sám rozhodnout (jedinou výjimku představuje oprávnění soudu zmírnit trest za správní delikt uložený ve zjevně nepřiměřené výši podle § 78 odst. 2 s. ř. s.). Důvodem je to, že smyslem správního soudnictví je přezkum zákonnosti činnosti veřejné správy. Soud však nemůže svým rozhodováním nahrazovat její činnost, tím spíše jestliže se ve správním řízení nezřídka rozhoduje ve vysoce specializované agendě, která vyžaduje znalost místního prostředí a dlouhodobé správní praxe. I zcela úspěšný žalobce tak může dosáhnout maximálně zrušení napadeného rozhodnutí (případně současně i rozhodnutí prvostupňového) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení spolu se závazným právním názorem soudu, jehož je žalovaný povinen se v dalším řízení přidržet (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
 - a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

Podle § 2 odst. 3 věty první stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání.

Podle § 2 odst. 7 stavebního zákona je zastavěná plocha pozemku součtem všech zastavěných ploch jednotlivých staveb. Zastavěnou plochou stavby se rozumí plocha ohraničená pravoúhlými průměty vnějšího líce obvodových konstrukcí všech nadzemních i podzemních podlaží do vodorovné roviny. Plochy lodžii a arkýřů se započítávají. U objektů poloodkrytých (bez některých obvodových stěn) je zastavěná plocha vymezena obalovými čarami vedenými vnějšími líci svislých konstrukcí do vodorovné roviny. U zastřešených staveb nebo jejich částí bez obvodových svislých konstrukcí je zastavěná plocha vymezena pravoúhlým průmětem střešní konstrukce do vodorovné roviny.

27. V dané věci je klíčové zodpovědět otázku, zda plocha zastavěná stavbami na pozemku žalobce přesahuje 15 % z jeho výměry nebo nikoli. Tato otázka je mezi účastníky sporná, přičemž se současně jedná o jediný důvod, pro který správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že stavbu nelze dodatečně povolit. Žalobce ve svých podáních poukazuje na obecně závaznou vyhlášku obce Zdiby č. 6/2006, kterou se vyhlašuje závazná část územního plánu obce Zdiby a v níž je definována zastavěná plocha pozemku jako součet všech zastavěných ploch jednotlivých budov, přičemž je dále vymezeno, jak se stanoví zastavěná plocha jednotlivé budovy. Napadené rozhodnutí nicméně bylo vydáno za účinnosti opatření obecné povahy č. 1/2010, jímž byl vydán územní plán Zdiby. Tento územní plán žádnou definici zastavěné plochy pozemku neobsahuje, použije se proto definice obsažená v § 2 odst. 7 stavebního zákona.
28. Žalobce nejprve namítá, že jediné dvě stavby na pozemku ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, které se mají počítat do zastavěné plochy pozemku, jsou chata a kůlna. Projektant S. v zaměření skutečného stavu však zaměřil celou řadu objektů, které z hlediska stavebního zákona vůbec nejsou stavbami. K tomu soud uvádí, že zaměření skutečného stavu provedené panem S. zahrnuje „*všechny stavební objekty a zpevněné plochy*“. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí z tohoto zaměření skutečného stavu sice vycházel, ale nepovažoval všechny panem S. zaměřené objekty za stavby, které je třeba započítat do zastavěné plochy pozemku. Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání (obdobně viz § 1 odst. 1 dříve účinné vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 1998). Tato definice stavby, z níž je třeba vyjít pro stanovení míry zastavěnosti pozemku, je zcela nezávislá na dalších dílčích definicích stavby užívaných stavebním zákonem ve vztahu k řešení konkrétních situací [např. žalobcem opakovaně odkazovaný § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017]. Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, č. j. 31 Ca 24/2002-27, se „[z]a stavební dílo [...] považuje výsledek záměrné lidské činnosti, jehož provedení vyžaduje určitou míru stavebně technických znalostí a dovedností. Stavba přitom může vzniknout nejen

tzv. mokrým procesem (zděním nebo litím), ale i pracemi pouze tesařskými nebo truhlářskými, kdy jednotlivé stavební prvky jsou spojovány čepy, hřebíky, ale i jinak.“ Takovou stavbou je nejen chata, nýbrž také stavby, které správní orgán I. stupně nazývá doplňkovými: kůlna (na plánu projektanta S. označená číslem 3), k její západní stěně přistavěný přístřešek (označený číslem 4) a k její jižní stěně přistavěný přístřešek na uhlí (označený číslem 13). Stejnými čísly jsou tyto tzv. doplňkové stavby číslovány na fotografiích pořízených při místním šetření dne 10. 3. 2015. Z těchto fotografií je zřejmé, že kůlna je zděná stavba se sedlovou střechou, přístřešek je přistavěn ke kůlně a sestává z prosklených stěn a plechové střechy a přístřešek na uhlí je rovněž přistavěn ke kůlně a je konstruován ze dřeva se střechou z vlnitého plechu. Na jejich základě má soud za prokázané, že všechny tři uvedené stavby nesporně naplňují definici stavby § 2 odst. 3 stavebního zákona, tedy že jde o stavební díla vzniklá stavební nebo montážní činností. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, že do zastavěné plochy je třeba započítat chatu, kůlnu a dva k ní přistavěné přístřešky. Námitka je nedůvodná.

29. Dále se soud zabýval tím, jakým způsobem a na základě jakých údajů správní orgán I. stupně počítal zastavěnou plochu jednotlivých staveb. Pokud jde o tzv. doplňkové stavby, které nemají dle projektové dokumentace předložené k žádosti o dodatečné povolení stavby doznat žádných změn, vyšel správní orgán I. stupně ze zaměření stávajícího stavu provedeného projektantem S.. Podle něj má kůlna výměru 19,94 m², přístřešek 14,50 m² a přístřešek na uhlí 4,35 m², což dohromady činí 38,79 m². Žalobce nenamítá nic ke způsobu zaměření přístřešku a přístřešku na uhlí (omezuje se na tvrzení, že vůbec nejsou stavbami, které soud vyvrátil v předchozím odstavci), avšak namítá, že projektant S. chybně změřil velikost kůlny, což vysvětluje tím, že mylně vycházel z šířky jejího vstupního portálu (domníval se, že je v celé délce stejně široká jako vstupní portál), avšak ve skutečnosti je kůlna v celé své délce užší než vstupní portál. Toto tvrzení žalobce však nemá oporu ve fotografiích pořízených při místním šetření, ani v jednom z provedených zaměření, a to ani v žalobcem předloženém výkresu „*Plochy dle skutečnosti, k. ú. B., zastavěnost k 13. 1. 2015*“ vyhotoveném Ing. Ř.. Podle tohoto zaměření má kůlna výměru 19 m² (tedy o 0,94 m² méně než ve výpočtu pana S.). Výkres vyhotovený Ing. Ř. správní orgán I. stupně odmítl s odůvodněním, že „*při místním šetření zjistil, že plochy neodpovídají skutečnosti a nejsou zaměřeny všechny stavby na pozemku*“. Podle soudu tím správní orgán I. stupně dostatečně (byť velmi stručně) vysvětlil, proč upřednostnil jedno ze dvou odlišně vyznívajících zaměření provedených (ověřených) úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem. Přestože první uvedený důvod nemá oporu ve správním spisu (protokol pořízený při místním šetření neobsahuje žádná zjištění o tom, zda plochy zaměřené Ing. Ř. odpovídají skutečnosti či nikoli), soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, že Ing. Ř. nezaměřil všechny stavby na pozemku, přestože (jak bylo uvedeno v odstavci 28) je třeba za stavby kromě chaty a kůlny považovat také přístřešek a přístřešek na uhlí; dále výkres Ing. Ř. obsažený ve správním spisu obsahuje pouze jeden list a není tedy jasné, jakou metodou při měření postupoval. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud pokládal zaměření provedené projektantem S. za věrohodnější.
30. Soud se dále zabýval žalobní námitkou, že správní orgán I. stupně pochybil v hodnocení povahy malé kůlny na nářadí z jednoduchých prken bez izolace přiléhající k východní straně původního objektu (ve východní části atria – dvorku). Žalobce uvádí, že si této kůlny projektant S. vůbec nevšiml, avšak její výměra figuruje ve výpočtu ubourané části chaty (18 m²) v zaměření provedeném Ing. Ř.. Soud však musí konstatovat, že existenci této kůlny z prken ve východní části dvorku považuje za spornou. Tato kůlna není

zachycena na žádném z provedených zaměření skutečného stavu ani na fotografiích z místního šetření a ani jindy nebyla v průběhu správního řízení zmiňována. Soud přitom nepokládá za pravděpodobné, že – jakkoli je situace na pozemku žalobce podle fotografií z místního šetření značně nepřehledná – by si projektant S. kůlny nevšiml (jak tvrdí žalobce), jestliže jinak všechny objekty na pozemku zaměřil (a to včetně těch, které stavbami nejsou). Soud má však na paměti, že tuto námitku žalobce vznesl zejména jako protiargument proti tomu, že správní orgán I. stupně zaměření provedené Ing. Ř. jako nepřesné odmítl. To však bylo opodstatněné, jak soud uvedl v předchozím odstavci. Tuto námitku pokládá tedy soud za nedůvodnou.

31. Soud se dále zabýval tím, jak správní orgán I. stupně počítal zastavěnou plochu chaty. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že tento výpočet provedl samostatně, na základě projektové dokumentace (výkresu č. 3 zobrazující 1.NP) vypracované Ing. S.. Takový postup je správný, neboť právě tento výkres zobrazuje budoucí půdorys chaty, který žalobce žádá dodatečně povolit (zohledňuje plánované bourací práce i nové konstrukce – ty jsou zobrazeny ve výkresu č. 3*; z § 129 odst. 3 stavebního zákona plyne, že dodatečně lze povolit i stavbu rozestavěnou, v takovém případě se současně stanoví podmínky pro její dokončení). Podle výpočtu správního orgánu I. stupně bude mít chata (po odečtení bouraných částí) výměru 125,8 m². Soud pro ujasnění zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně při výpočtu plochy chaty nevycházel ze zaměření projektanta S., které dokumentuje skutečný stav (tedy stav před plánovaným ubouráním některých konstrukcí a dostavbou), nýbrž správně vycházel z projektové dokumentace vypracované Ing. S. (z budoucího stavu, který žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně k dodatečnému povolení). Soud tedy pokládá za nedůvodnou námitku žalobce, že měl správní orgán I. stupně vycházet z údajů týkajících se plochy spojovacího krčku (na plánu projektanta S. označeného číslem 8) a betonové zdi (označené číslem 7), neboť tyto části chaty měly podle projektové dokumentace získat novou podobu. Pro dodatečné povolení stavby tedy nebyly podstatné rozměry stavby ke dni provedení zaměření skutečného stavu projektantem S., nýbrž deklarované rozměry stavby po provedení bouracích prací a přestavbě podle projektové dokumentace předložené žalobcem.
32. Dále se soud zabýval tím, jak správní orgán I. stupně počítal zastavěnou plochu jednotlivých částí chaty. Soud k tomu uvádí, že se chata sestává ze dvou částí propojených spojovacím krčkem. Podle žalobce správní orgán I. stupně pochybil tím, že při výpočtu plochy chaty nevycházel z průmětu vnějšího líce obvodových konstrukcí, nýbrž z pravoúhlého průmětu střešní konstrukce do vodorovné roviny. Převisy střech a balkony se přitom do zastavěné plochy nezapočítávají. Zastavěná plocha chaty tedy správnímu orgánu I. stupně vyšla větší, než ve skutečnosti je. Soud tedy zkoumal výpočet provedený správním orgánem prvního stupně, přičemž jeho úvahy jsou nejlépe zřetelné z kopie výkresu č. 3 projektové dokumentace vyhotovené Ing. S., znázorňující půdorys 1.NP s barevným značením a výpočtem zastavěné plochy (na č. l. 108 správního spisu, dále též jen „plánek“). Soud k žalobní námitce přezkoumal soulad výpočtu s definicí zastavěné plochy ve smyslu § 2 odst. 7 stavebního zákona.
33. Nejprve se soud zabýval výpočtem plochy východní části chaty, která je v plánu na č. l. 108 správního spisu označena jako „A“. Zastavěná plocha, jak ji určil správní orgán I. stupně, je po svém obvodu označena růžovou barvou. Námitka žalobce, že správní orgán I. stupně nevycházel z průmětu vnějšího líce obvodových konstrukcí, je jednoznačně mylná ve vztahu k severní, východní a jižní stěně, neboť z plánu je zjevné, že ten z průmětu

vnějšího líce obvodových konstrukcí vycházel, neboť se překrývají s obvodovými zdmi v 1.NP. Sporná je západní strana části „A“, kde správní orgán I. stupně započítal plochu 8,32 m², která je v 1.NP „terasou“ (podle výkresu č. 3 projektové dokumentace Ing. S. jde o „místnost“ 1.05), respektive „terasou – pavlačí“ (podle textové části projektové dokumentace Ing. S.) a v 2.NP „balkonem“ (podle výkresu č. 4 projektové dokumentace Ing. S. jde o „místnost“ 2.03). Z výkresů č. 7 (severní pohled) a č. 8 (jižní pohled) a z výkresu č. 4 (2.NP) projektové dokumentace Ing. S. je však patrné, že prostor nad pavlačí v 2.NP nelze považovat za balkon, neboť je ve své severní části v celé své hloubce podepřen stěnou. Inherentní vlastností balkonu je však to, že bez opory ční do prostoru. Není-li tedy „balkon“ v 2.NP ve skutečnosti balkonem, započítává se do zastavěné plochy, jak to správní orgán I. stupně správně učinil. Námitka je nedůvodná.

34. Pro úplnost soud ještě konstatuje, že je patrný drobný rozpor mezi výkresy 3 a 4 projektové dokumentace Ing. S., podle kterých má pavlač i „balkon“ v 1.NP i v 2.NP shodnou hloubku (1,2 metru), a mezi výkresem č. 8 (jižní pohled), podle kterého terasu (pavlač) mírně přesahuje. Tuto část balkonu však správní orgán I. stupně, který vycházel z výkresu č. 3, do zastavěné plochy nezapočítal, a proto tento drobný rozpor v projektové dokumentaci nemá pro posouzení zastavěné plochy význam.
35. Dále se soud zabýval výpočtem zastavěné plochy středové části chaty. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně chyboval při výpočtu plochy této části chaty, která je v 1.PP předsiní (ve výkresu č. 2 projektové dokumentace označená jako 0.02), závětrím (0.01) a chodbou (0.06) a v 1.NP terasou + balkonem (ve výkresu č. 3 projektové dokumentace označená jako 1.06). Správní orgán I. stupně podle žalobce chybně vyšel z pravoúhlého průmětu střešní konstrukce (terasy) do vodorovné roviny, ačkoli správně měl vyjít z obalových čar vedených vnějšími líci svislých konstrukcí do vodorovné roviny. Zastavěná plocha terasy tedy vyšla větší, než ve skutečnosti je. Soud se proto zabýval výpočtem plochy, která je v plánu na č. 1. 108 správního spisu označena jako „B“. Zastavěná plocha, jak ji určil správní orgán I. stupně, je po svém obvodu označena zelenou barvou. Jelikož není důvod terasu do zastavěné plochy nezapočítávat, konstatuje soud, že část „B“ je poloodkrytou stavbou (schází její jižní obvodová konstrukce, a proto je na místě vymezit její zastavěnou plochu obalovými čarami vedenými vnějšími líci svislých konstrukcí do vodorovné roviny, jak to správní orgán I. stupně správně učinil.
36. Konečně se soud zabýval výpočtem plochy západní části chaty, která je v plánu na č. 1. 108 správního spisu označena jako „C“. Zastavěná plocha, jak ji určil správní orgán I. stupně, je po svém obvodu označena oranžovou barvou. Zde lze konstatovat, že námitka žalobce, že žalovaný nevycházel z průmětu vnějšího líce obvodových konstrukcí, je mylná ve vztahu k jižní stěně, kde podle plánu správní orgán I. stupně z průmětu vnějšího líce obvodových konstrukcí vycházel, neboť se překrývají s obvodovými zdmi v 1.NP (viz výkres č. 6 „řez podélný A-A“). Sporná je severní a západní i východní strana části „C“. Nejprve soud poznamenává, že správní orgán i zde započítal do zastavěné plochy balkony na severní a východní straně části „C“, avšak nikoli balkon na západní stěně, a to zřejmě v důsledku toho, že si jako plánek pořídil neúplnou kopii výkresu č. 3 projektové dokumentace. Balkon na západní straně označený číslem 1.12 však podle soudu skutečně započítán být neměl, neboť balkony se do zastavěné plochy nezapočítávají (§ 2 odst. 7 stavebního zákona *a contrario*), takže toto opomenutí správního orgánu I. stupně se ve výpočtu zastavěné plochy neprojeví; v opačném případě by se ostatně jednalo o pochybení ve prospěch žalobce.

37. Jde-li o balkony na severní a východní straně části „C“ označené jako 2.07 a 2.05, je situace odlišná. Byť je plocha 2.07 označena jako „balkon“, o balkon se nejedná, neboť má po obou svých kratších stranách (hloubka) stěny; jde proto o lodžii, o níž § 2 odst. 7 stavebního zákona ve své třetí větě výslovně uvádí, že se do zastavěné plochy započítává. Zde tedy správní orgán I. stupně postupoval správně. I kdyby se nicméně jednalo vskutku o balkon, což vzhledem k atypickému způsobu výstavby (zakotvení předsazeného balkonu do shodně předsazené části střešní konstrukce) nelze zcela vyloučit, je výměra takto zastavěné plochy pouze 3,906 m² (0,7 m x 5,58 m). Plocha 2.05 označená jako „balkon“ měla být započítána pouze zčásti. Severní třetina „balkonu“ má být do zastavěné plochy započítána, neboť je zastavěná v 1.PP plochou označenou jako 0.06 – předsíň. Středová a jižní část tohoto balkonu však započítána být neměla, neboť není zastavěná v žádném z podzemních ani nadzemních podlaží a balkony se do zastavěné plochy nezapočítávají. Zde tedy správní orgán pochybil, avšak soud shledal, že to není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože to nezapříčinilo jeho nezákonnost. Soud na základě projektové dokumentace Ing. S. totiž zjistil, že chybně započítaná plocha má výměru 4,290 m x 0,8 m, tedy 3,432 m². Soud tedy tuto plochu balkonu, která neměla být započítána, odečetl od zastavěné plochy zjištěné správním orgánem I. stupně, která činí 125,812 m². Ta po odečtení plochy tohoto balkonu činí pouze 122,38 m² (pokud by byla odečtena i zastavěná plocha připadající na balkon na severní straně, činila by zastavěná plocha chaty 118,474 m²). Po přičtení výměry dalších staveb na pozemku (kůlny, přístřešku a přístřešku na uhlí) činí celková zastavěná plocha pozemku 161,17 m² (resp. 157,264 m²). Výměra pozemku žalobce (parcel p. č. 33/51 a p. č. st. 453) činí 820 m². Pozemek žalobce je tedy zastavěn z 19,65 % (resp. minimálně 19,18 %), což i po opravě (příp. po dvou opravách) provedené soudem přesahuje maximální 15 % míru zastavěnosti pozemku o 4,65 % (resp. 4,18 %). Aby koeficient zastavěnosti odpovídal regulativu stanovenému územním plánem, musela by zastavěnost pozemku klesnout o 34,276 m² (při postupu maximálně výhodném pro žalobce).
38. Soud uzavírá, že přestože shledal námitku žalobce ve vztahu k započítání plochy balkonů z části důvodnou, nejedná se o vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Soud totiž výpočtem ověřil, že závěr o překročení maximální povolené míry zastavěnosti pozemku by byl i při správném postupu správního orgánu I. stupně týž.
39. Soud doplňuje, že při stanovení míry zastavěnosti pozemku samotnou chatou nebylo možno se opřít o podklad zpracovaný Ing. Ř., který předložil žalobce, neboť ten na jedné straně vychází ze zaměření skutečného stávajícího půdorysu chaty, která ovšem není v této podobě předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, na druhé straně zohledňuje stav plánovaný, a to jen tak, že na ploše o rozloze 18 m² bude západní část chaty ubourána. Zákres ubouraných částí, a tedy zjevně též výpočet k nim se vztahující plochy ovšem není proveden korektně, neboť jihovýchodní okraj západní části chaty, která má být ubourána, je zobrazen jako pravoúhlý roh, ačkoliv ve skutečnosti je „uskočený“, jak plyne ze zaměření skutečného stavu stavby panem S.. Dále není tento materiál doprovázen žádnými informacemi, z nichž by bylo možné zjistit, jakou metodiku či postup Ing. Ř. použil, jak vyhodnotil stavební prvky vystupující z obvodových zdí apod. Jeho důkazní hodnota je tedy nulová, na čemž nic nemění, že je opatřen otiskem razítka úředně oprávněného zeměměřického inženýra.

40. Žalobce dále zpochybňuje právo osoby zúčastněné na řízení 2) účastnit se správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, a podávat námitky, jelikož její vlastnická práva nejsou dotčena. K tomu soud poukazuje na § 129 odst. 2 stavebního zákona, jenž stanoví, že účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 stavebního zákona. Podle § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby i vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo přímo dotčeno. Přímé dotčení svého vlastnického práva osoba zúčastněná na řízení v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, opakovaně tvrdila. Soud v první řadě konstatuje, že dodatečně povolovaná stavba se v rozporu s tvrzením žalobce nenachází pouze na západní, od pozemku osoby zúčastněné vzdálenější části pozemku žalobce. I pokud by tomu tak však bylo, má soud za to, že nepovolovaná a živelná stavební aktivita v kterékoli části pozemku žalobce jistě představuje dotčení vlastnického práva vlastníků sousedících pozemků. Ti totiž oprávněně očekávají, že výstavba v okolí jejich pozemku bude probíhat v souladu s územněplánovací dokumentací, což zaručí zachování charakteru dané části obce. V posuzované věci se jedná o část obce zastavěné rodinnými domy a chatami se zahradou, přičemž maximální míra zastavěnosti je stanovena na 15 %; sousedé tedy oprávněně očekávají, že stejně jako na ostatních pozemcích i na pozemku žalobce se bude nacházet maximálně dvoupatrová stavba a velký podíl zeleně. Současně je nesporně v zájmu vlastníků okolních pozemků i zájem na dodržení všech technických standardů, které mají vliv na bezpečnost stavby, což je zajištěno právě dozorem stavebního úřadu nad novou výstavbou, resp. dostavbami. To platí tím spíše, že žalobcova chata v roce 2005 vyhořela, přičemž podle statického posudku vypracovaného Ing. E. z května 2011 (je součástí správního spisu k řízení o odstranění stavby) bylo jednou z možných příčin požáru vznícení elektroinstalace. Postupným rozšiřováním se stavba stále více přibližuje ke společné hranici pozemku [podle vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2) ze dne 25. 8. 2011 v řízení o odstranění stavby je stavba pouhých 30 centimetrů od společné hranice pozemků]. Soud tedy uzavírá, že o účastenství osoby zúčastněné na řízení v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí a s tím souvisejícím právem uplatňovat námitky není pochyb. Výrazem toho je i skutečnost, že soud dospěl k závěru, že je osobou zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. Důvod, pro který byla zamítnuta žalobcova žádost o dodatečné povolení stavby, ostatně nijak nesouvisí s tím, jaké námitky uplatňovala osoba zúčastněná na řízení 2) ve správním řízení, neboť soulad dodatečně povolované stavby s územněplánovací dokumentací je hlediskem, jímž se musí stavební úřad zabývat vždy z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda některý z účastníků řízení tuto otázku nadnesl. Námitka je nedůvodná.
41. Žalobce dále namítá, že stavební úřad byl od června 2014 do července 2015 nečinný, přestože byl žalovaným dvakrát vyzván, aby ve věci rozhodl. Ze správního spisu soud zjistil, že od vydání zrušujícího rozhodnutí žalovaného dne 30. 6. 2014 správní orgán I. stupně neučinil žádný úkon. Žalobce podal dne 3. 12. 2014 ústně u žalovaného podnět, aby učinil opatření proti nečinnosti. Žalovaný dne 3. 12. 2014 správnímu orgánu I. stupně přikázal vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od doručení přípisu. Jelikož správní orgán I. stupně nerozhodl (teprve na 29. 1. 2015 nařídil místní šetření za účelem geodetického zaměření staveb na pozemku žalobce), vyzval jej žalovaný opětovně dne 29. 6. 2015 k vydání rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od doručení přípisu. Tomu správní orgán I. stupně již vyhověl, neboť prvostupňové rozhodnutí vydal dne 15. 7. 2015. Soud tedy dává žalobci za pravdu, že správní orgán I. stupně byl v řízení po nějakou dobu nečinný, jak to dokládají i opatření proti nečinnosti ze strany žalovaného. To je sice jistě vadou řízení,

nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nečinnost v průběhu řízení nemůže sama o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 138/2013-84). Na okraj soud podotýká, že se žalobce mohl v období od 5. 1. 2015 (poslední den lhůty pro vydání rozhodnutí podle prvního opatření proti nečinnosti) do 15. 7. 2015 (vydání prvostupňového rozhodnutí) domáhat ochrany svých práv také žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, avšak neučinil tak.

42. Konečně žalobce namítl, že mu správní orgán I. stupně i přes upozornění opakovaně doručuje na adresu, na které se již mnoho let nezdržuje, což žalobci fakticky zkracuje lhůtu pro reakci na různé písemnosti a výzvy o dobu mezi okamžikem, kdy je mu písemnost formálně doručena, a okamžikem, kdy se s ní skutečně seznámí. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), doručuje správní orgán fyzické osobě primárně na adresu pro doručování, jíž je ve smyslu § 19 odst. 4 správního řádu adresa, kterou účastník správnímu orgánu sdělí. Soud ze správního spisu konstatuje, že žalobce už v žádosti o dodatečné povolení uvedl adresu shodnou s adresou uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku a setrval na ní na všech podáních učiněných v průběhu řízení uváděl. Správní orgán I. stupně sice v záhlaví doručovaných písemností setrval uváděl adresu H., P. (jako adresu trvalého pobytu žalobce), podle doručenek však písemnosti určené žalobci doručoval na adresu uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku (jako na adresu pro doručování). To platí pro oznámení zahájení řízení ze dne 25. 4. 2013, výzvu k odstranění nedostatků žádosti ze dne 10. 6. 2013, usnesení o přerušení řízení z téhož dne, usnesení o prodloužení lhůty ze dne 3. 10. 2013 a další písemnosti doručované správním orgánem I. stupně. I rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2014 bylo podle rozdělovníku doručeno na adresu požadovanou žalobcem (doručenka součástí správního spisu není). Totéž platí o usnesení o zastavení řízení ze dne 15. 7. 2015 (prvostupňové rozhodnutí). Lze tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně sice nereagoval na žádost žalobce ze dne 3. 6. 2013 o změnu trvalé adresy, ale všechny písemnosti na žalobcem požadovanou adresu doručoval a žalobce se s nimi prokazatelně seznámil, neboť na ně včas adekvátně reagoval. Avšak napadené rozhodnutí podle doručenky žalovaný doručil na adresu v P., což představuje pochybení, neboť žalobce v řízení jednoznačně a opakovaně vyjádřil vůli, aby mu byly písemnosti doručovány na adresu ve Z.. Jelikož se tak po celou dobu řízení dělo, žalobce oprávněně očekával, že mu na tuto adresu bude doručeno i napadené rozhodnutí. Žalobce se však s jeho obsahem prokazatelně seznámil, neboť proti němu podal včasnou žalobu. Toto pochybení žalovaného (které se ostatně snažil zhojit vydáním opravného rozhodnutí ze dne 16. 5. 2016) tak nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
43. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem. Většina k žalobě přiložených listin je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z něhož vycházel. Vlastnoručně psaným výpočtem zastavěných ploch provedeným žalobcem soud důkaz neprováděl, a to jednak proto, že jej nelze považovat za důkazní prostředek, nýbrž za žalobcovo tvrzení, a jednak proto, že správnost výpočtu provedeného správním orgánem I. stupně přezkoumával v intencích uplatněných žalobních bodů a neprováděl výpočet vlastní. Výňatkem z územního plánu Zdib soud důkaz neprováděl, neboť informace o regulativech územního plánu Zdib jsou obsaženy ve správním spisu. Usnesením správního orgánu I. stupně o opravě zjevných nesprávností v rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 9. 3. 2016, odvoláním žalobce proti němu ze dne 21. 4. 2016, rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 8.

2016, kterým bylo toto opravné usnesení zrušeno, opravným rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2016, výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 24. 6. 2016 k bezodkladnému zastavení prací a nesouhlasem žalobce ze dne 13. 7. 2015, rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 19. 9. 2016 o odstranění stavby, rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 9. 2016, kterým bylo toto rozhodnutí zrušeno, vyjádřením žalobce ze dne 6. 4. 2016 v řízení o odstranění stavby a odvoláním žalobce ze dne 3. 1. 2017 proti rozhodnutí o odstranění stavby soud důkaz neprováděl, neboť pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby nemají význam. Jde ostatně o písemnosti, které vznikly až po vydání napadeného rozhodnutí, a tedy nejsou s to prokázat skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

44. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto soudním řízení neuložil žádné povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu